

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 192

1 Νοεμβρίου 2006

Τά θρυμματισμένα εἴδωλα

Υ

πάρχει μιά φρικιαστική πτυχή στίς σύγχρονες κοινωνίες μας. Ἀπό τό ἓνα μέρος προβάλλονται, μέ πηχυαία διαφημιστικά σπότς καί ἐνισχύονται, μέ ἔντονες ὑπογραμμίσεις τοῦ ἐκσυγχρονιστικοῦ μοντέλου, ἡ ἀξία τοῦ ἔρωτα, δηλαδή τῆς σφοδρῆς ἀγάπης καί τό δικαίωμα τοῦ ἀπόλυτα ἐλεύθερου προσδιορισμοῦ τοῦ προσώπου, καί, ἀπό τό ἄλλο, κακοποιοῦνται καί συμπνίγονται οἱ εὐγενέστερες ἐκφράσεις τῆς διακριτικῆς ἐλευθερίας τῶν ὑπαρξιακῶν ἐπιλογῶν καί τῆς σφοδρῆς ἀγάπης, πού εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἀφοσίωση καί ἡ ἀνυστερόβουλη θυσία.

Προσεγγίζω, μέ ὁδύνη καί ἀγωνία, τήν, καταχτυπημένη καί ἔρειπωμένη, σύγχρονη οἰκογενειακή στέγη, πού ἔχει στηθεῖ γιά νά θερμαίνει τήν ἀγάπην καί νά κολπώνει, σέ προσφορά θυσίας, τήν ἐλευθερία, ἀλλά ἔχει καταντήσει κελλί φυλακῆς. Κυττάω κατὰματα τά μοναχικά, μελαγχολικά πρόσωπα. Ἀνοίγω μαζί τους διάλογο. Μιλᾶω μέ ἀπλότητα καί εὐθύνη. Ζητᾶω φιλική, ἔντιμην ἐνημέρωση. Καί μοῦ προσφέρεται ἀπόκριση, μέ τήν ἴδια φιλική

διάθεση, αλλά ντυμένη στο σκοτεινό πέπλο της απελπισιάς. Οί νέοι άνθρωποι, όταν αποφάσισαν να προχωρήσουν στην ένωση των υπάρξεών τους και έστησαν το καινούργιο τους σπιτικό, το δραματίστηκαν ως το «ανάκτορο» της αγάπης. Μιάς αγάπης, που δεν έχει όρια. Μήτε συναισθηματικά, μήτε χρονικά. 'Αγάπη θερμή, σαν το φως του ήλιου. Και απέραντη, σαν την ατέλειωτη αιωνιότητα.

Αλλά, μου προσθέτουν, κάπου εκεί, στη στροφή του δρόμου, τά πράγματα άλλαξαν. Τό κλίμα σκοτεινίασε. Οί καρδιές πάγωσαν. 'Η αγάπη έσβησε. 'Ο γάμος διαλύθηκε. Και ό καθένας αναζήτησε ένα άλλο μονοπάτι, προς αναζήτηση άλλης συντροφιάς και οικόδομηση καινούργιου «ανάκτορου».

Ρωτάω, διακριτικά, πώς ξεκίνησαν. Μου απαντούν, πώς τους έσπρωξε μέ δύναμη ό έρωτας. 'Η δυναμική αγάπη, που δεν αφήνει περιθώρια για δισταγμούς, μήτε αντίχει στίς ταλαντεύσεις της αναβλητικότητας. Διακινδυνεύω ένα δεύτερο έρώτημα. Και πώς φτάσατε στην απόφαση, να σπάσετε τό δεσμό και να δολοφονήσετε την αγάπη σας. 'Η δεύτερη απόκριση, κοφτή, μου προκαλεί ρίγος. Σέ κάποια στιγμή, μου έκμυστηρεύονται, κυττάσαμε μέ άλλο μάτι τόν έαυτό μας και την πορεία μας. 'Αξιολογήσαμε, σαν έκσυγχρονισμένες υπάξεις, και επιλέξαμε την έλευθερία μας. Την αδέσμευτη κούρσα στο γήπεδο της ζωής. Τή γεύση της χαράς, όπως μας σερβίρεται μέσα στο μοντέρνο, τρελλό πανηγύρι. Και την ετυχία της αδιάκοπης αλλαγής, που δεν αφήνει περιθώρια για κορεσμό και μαράζωμα.

Αυτή ή απόκριση μου δόθηκε, σέ πολλές κόπιες, μέσα εκεί, στα έρειπωμένα σπιτικά. Μέ τά ίδια κλισέ. Και μέ την ίδια, βαρειά υπόκρουση. Τή δούλεψα μέσα μου. Τή μέτρησα και τή ζύγισα. Την πρόβαλα στην καθρέφτη της ιστορίας. Την έρευνhσα κάτω από τούς προβολείς της μοντέρνας κουλτούρας. Και τά συμπεράσματά μου ήταν πένθος και μόνο πένθος. 'Ανακάλυψα, πώς εκεί μέσα, κάτω από τή γκρεμισμένη στέγη, δεν κατοικούσε, τή συγκεκριμένη στιγμή, μόνο ή μοναξιά και ή ανασφάλεια. Συνοικούσαν και τά θρυμματισμένα είδωλα του έρωτα και της έλευθερίας. Τά δύο αριστουργήματα, που, πριν ολοκληρωθούν και στηθούν, χτυπήθηκαν ασυλλόγιστα και κατάντησαν θρύπαλα.

Μέτρο αξιοπρέπειας

ἶναι σαφές, σαφέστατο, ὅτι τό μέτρο τῆς προσωπικῆς αξιοπρέπειας δέν τό προσδιορίζουν καί δέν τό καθιερώνουν οἱ ἐπικοινωνιακές κορῶνες, ἀλλά οἱ κρυστάλλινες καί

ἀδιαφιλονίκητες συμπεριφορές. Οἱ προμελετημένες καί προσχεδιασμένες (κατά τό σχῆμα μιᾶς θεατρικῆς παράστασης ἢ κατά τόν τύπο μιᾶς δημαγωγικῆς προεκλογικῆς ἀνάξεσης τῶν πληγῶν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος) ἐμφανίσεις στά βήματα τῆς δημόσιας, στημένης, προβολῆς καί οἱ κορῶνες μπροστά στά ὀρθάνοιχτα τηλεοπτικά παράθυρα δέν ἐπιβεβαιώνουν ὑψηλή στάθμη αξιοπρέπειας καί δέν οἰκοδομοῦν προσβάσεις στή λαϊκή ψυχή. Ὅλες οἱ ἐπικοινωνιακές μεθοδεύσεις ἀποδεικνύονται φροῦδες, ὅταν δέν περπατοῦν πάνω στό στέρεο ἔδαφος τῆς ὀλοκάθαρης εἰλικρίνειας καί τῆς ἀκαμπτης ἐντιμότητας.

Ἀφορμή καί κέντρισμα σέ τούτους τοὺς συλλογισμούς μοῦ ἔδωσε ἡ πατερναλιστική παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στό «μέλαθρο» τῆς ἀνώτατης διοικητικῆς Δικαιοσύνης, στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί,

εἰδικά, μιά παράγραφος τῆς προσφώνησής του, πού ἀποτελεῖ στρέβλωση τῆς πρόσφατης ἱστορικῆς πραγματικότητας, ἐπικάλυψη τῶν βαρύτατων ἀρχιεπισκοπικῶν εὐθυνῶν καί, «οἰονεῖ», τολμηρή ἀπόπειρα καθοδήγησης τῆς συνειδησης τῶν ἀνώτατων δικαστῶν τῆς χώρας μας.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, μετά τήν ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ, θεώρησε ὑποχρέωσή του νά ἀπευθυνθεῖ στοὺς δικαστές καί στό διοικητικό προσωπικό τοῦ Δικαστηρίου καί νά διατυπώσει τίς εὐχές του καί τίς συμβουλές του. Καί, ἀνάμεσα στά ἄλλα, εἶπε: «Τὸ Σ.τ.Ε. ἔχει πολλές φορές στή νεωτέρα μας ἱστορία ἀμφισβητηθεῖ ἀπὸ τὴ Διοίκηση καὶ ὑπῆρξε συχνὰ πεδίο ἀφορητῶν πιέσεων γιὰ τὴν ἔκδοση ἀποφάσεων, πού θὰ καλύπτουν τὶς κυβερνητικὲς αὐθαιρεσίες. Εἶναι, κατὰ ταῦτα, εὐλογος ἡ ἐπιθυμία τῶν πολιτῶν νὰ ὑπάρχει βεβαία ἀνεξαρτησία τῆς Δικαιοσύνης καὶ κυρίως νὰ τηρεῖται ἡ σταθερότητα καὶ τὸ ἀλώβητον τοῦ Σ.τ.Ε.».

Δέ θὰ διακινδυνεύσω διερευνήσεις καί ἀναλύσεις ψυχοπαθολογικῆς ἐξειδίκευσης, γιὰ νά προσδιορίσω τὰ κίνητρα καί τὴ σκοπιμότητα αὐτῆς τῆς πα-

ραγράφου του ἀρχιεπισκοπικοῦ μηνύματος. Θά πῶ, ὅμως, πῶς ἡ πρόσκληση καί ἡ πρόκληση γιά αὐτονόμηση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀπό τήν κυβερνητική παρεμβατικότητα, αὐτόματα ἔβαλε σέ κίνηση τή συνειρμική ἀνάκληση ἀπό τό ἀρχεῖο τῆς μνήμης μου συγκεκριμένων συμπεριφορῶν καί πιεστικῶν παρεμβάσεων στά μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού δέν προῆλθαν ἀπό ἀσυνείδητους καί ἐπίορκους φορεῖς τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἀλλά καί ἀπό ποιμένες τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυστηριασμένων τήν ἰδίαν συνείδησιν» (Α' Τιμοθ. δ' 2). Οἱ παρεμβάσεις αὐτές, ὅχι λίγες καί ὅχι συμβατές μέ τή Νομιμότητα καί τήν Κανονική ἐκκλησιαστική τάξη ἔφθειραν τό ἥθος καί ροκάνισαν τήν ἀξιοπρέπεια καί τῶν δύο ἡγετικῶν σωμάτων. Καί τῆς Συνοδικῆς ὁμήγυρης. Καί τῆς Δικαστικῆς ἐξουσίας. Ἔστησαν, ἀνάμεσα στά δύο σώματα τό σκιάχτρο τῆς διαπλοκῆς. Εὐτέλισαν καί τοὺς θεσμούς καί τά πρόσωπα. Καί ἔγιναν ἀφορμή νά χυθοῦν, μπροστά στά μάτια τοῦ ἀπορημένου λαοῦ, ἀτέλειωτοι κάδοι παραδικαστικῶν καί παραεκκλησιαστικῶν σκανδάλων.

Καταθέτοντας στό τραπέζι τῆς εὐρύτερης πληροφόρησης αὐτή τή συγκλονιστική ψυχική δοκιμασία μου, δέ θά μείνω σέ γενικές, ἀόριστες κρίσεις. Θά ὑφάνω τό ἐνημερωτικό μου κείμενο μέ τήν ὑπόμνηση γεγονότων, πού ἔχουν ἐνταχθεῖ στή βίβλο τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, συνοδευμένα μέ τήν ἀπογοήτευση ὅλων μας καί μέ τήν ἀθεράπευτη πικρία μας.

Τό ἰδιαίτερα θλιβερό καί πιεστικά ἀπογοητευτικό εἶναι ὅτι, ἐπί μιά ὁλό-

κληρη τριακονταετία καί σέ ὅλους τοὺς κρίκους τῆς ἀλυσίδας τῶν ἐκκλησιαστικῶν παρεμβάσεων στοὺς φορεῖς τῆς ἀνώτατης Διοικητικῆς Δικαιοσύνης, ἐμφανίζεται, μέ πρωταγωνιστικό ρόλο, τό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου. Ἄλλοτε ὡς ἄμεσα ἐνδιαφερόμενος. Καί ἄλλοτε, ὡς ἐπιτελικός παράγοντας, πού κινεῖται νά καλύψει τά σκάνδαλα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης ἢ νά παρουσιάσει ἄμεμπτους καί ἀπόλυτα νομιμόφρονες τοὺς φαύλους ρασοφόρους τοῦ περιβάλλοντός του.

Εἶναι σέ ὅλους γνωστό, ὅτι ἡ ἀναρρίχηση τοῦ Χριστόδουλου στό Μητροπολιτικό θρόνο τοῦ Βόλου, ἔγινε μέ προσχεδιασμένο στραγγαλισμό καί μέ κατάφωρη παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν προδιαγραφῶν τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητας. Γιά νά ψηφιστοῦν, ὁ Χριστόδουλος καί οἱ ἄλλοι τῆς παρέας του, Μητροπολίτες, χρειάστηκε νά ἐκδοθεῖ ἡ ἀπαίσια Συντακτική Πράξη τοῦ δικτάτορα Ἰωαννίδη καί νά καταλυθεῖ ἀκόμα καί ὁ θεμελιωδέστερος Κανόνας ἀξιοπρέπειας καί σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Φυσικό ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς ἀναίσχυτης ἐκτροπῆς ἦταν ὁ φόβος τῶν «προαχθέντων»(!!!), μήπως ἡ ἀνατροπή τῆς δικτατορίας ἀνέτρεπε καί τή δική τους ἀναρρίχηση στοὺς Μητροπολιτικούς θρόνους. Καί ὅλοι ἔτρεχαν καί καλλιεργοῦσαν φιλίες καί ἰκέτευαν καί συνωμοτοῦσαν μέ μόνο στόχο τή διατήρηση τοῦ φαύλου status qwo, καί τήν ἀποφυγή τῆς κατακρήμνισής τους ἀπό τίς περίοπτες ἐκκλησιαστικές ἐπάλξεις.

‘Ο Χριστόδουλος, έθισμένος στην καλλιέργεια ιδιοτελών διασυνδέσεων, δραστηριοποιήθηκε περισσότερο από όλους τους συνενόχους του στο χτίσιμο της διαπλοκής. Για χρόνια όλκλη-ρα, από τό 1974 ίσαμε τό 1988, ξημερο-βράδιαζε στους προθαλάμους των πολιτικών και των δικαστικών παραγόν-των, προσπαθώντας νά διατηρήσει τό φιλικό διάλογο και νά εξασφαλίσει τήν υποστήριξη του αίτήματός του.

Όμως, από τό Νοέμβριο του 1988 τό σκηνικό άλλαξε. Μέ Νόμο, πού είση-γήθηκε ό Μένιος Κουτσόγιωργας, ή δι-κτατορική απαγόρευση προσφυγής των έκδιωχθέντων Μητροπολιτών στό Συμβούλιο της Έπικρατείας άνατρά-πηκε. Καί οι πύλες του Άνώτατου Άκυ-ρωτικού Δικαστηρίου άνοιξαν διάπλα-τα γιά τους Κανονικούς και Νόμιμους διεκδικητές των καταληστευθέντων θρό-νων. ‘Η άνατροπή αυτή κατατρόμαξε τήν ένοχη έκκλησιαστική διοίκηση. Καί έκτυλίχτηκαν σκηνές έσχατης, πεζο-δρομιακής άναταραχής. ‘Ο τότε Άρχιε-πίσκοπος Σεραφείμ βγήκε στά παρά-θυρα των τηλεοράσεων και, όργισμέ-νος, χαρακτήρισε «ντενεκέδες» τους βουλευτές, πού είσηγήθηκαν και ψήφι-σαν τήν κατάργηση της δικτατορικής Συντακτικής Πράξης. Καί οι σφετερι-στές της Μητροπολιτικής τιμής, ξεαλ-λοι και καταφοβισμένοι, έτρεχαν νά προλάβουν τό «άπευκταίο».

‘Ο Χριστόδουλος κόλλησε, κυριολε-κτικά, στους γνώριμους δικαστές του Συμβουλίου της Έπικρατείας. Έμπαι-νε, έβγαινε, χαριεντιζόταν, έπιχειρη-ματολογοϋσε, εύλογοϋσε(!!!), ικέτευε, «έθαβε» μέ τήν ύστερόβουλη διαλεκτι-κή του τους Μητροπολίτες, πού προσέ-φυγαν νόμιμα στό Άκυρωτικό Δικα-

στήριο και προσπαθοϋσε νά πείσει τους δικαστές, ότι πρέπει νά έκτοπι-στοϋν όριστικά από τή διοίκηση της ‘Ορθόδοξης έλληνικής Έκκλησίας.

Τελικά δέν τά κατάφερε. Οι άποφά-σεις του Συμβουλίου της Έπικρατείας δικαίωσαν πανηγυρικά τους Μητρο-πολίτες-θύματα της σύμπραξης της δι-κτατορίας του ‘Ιωαννίδη και του Σερα-φείμ. ‘Οτάραχος, πού προκλήθηκε στους ένόχους και ήττημένους, ήταν άσυνα-γώνιστος και άσυγκράτητος. ‘Ο λόχος των έξαρτημένων ήγετικών στελεχών της Έκκλησίας της Έλλάδος, μέ τό νεϋ-μα και μόνο του προέδρου των Συνοδι-κών σχημάτων, κήρυξε τήν επανά-σταση. Δήλωσαν, μέ ύφος ίταμό, πώς δέν άποδέχονται τίς άποφάσεις του Άνώτατου Δικαστηρίου. Καί πώς δέν πρόκειται νά έκδόσουν τίς άπαραί-τητες Συνοδικές πράξεις, γιά τήν άπο-κατάσταση των Μητροπολιτών, πού τους δικαίωσε τό Συμβούλιο της Έπι-κρατείας.

‘Η συμπεριφορά αυτή της έκκλησια-στικής διοίκησης αποτέλεσε μείζονα-μοναδική στά χρονικά του έλεύθερου έλληνικού Κράτους-έπέμβαση στίς άρ-μοδιότητες της Δικαιοσύνης. Μέ τό δε-δομένο, ότι όλοι οι ‘Ιεράρχες, τή στιγμή της άνάληψης των πελώριων εύθυνών τους, είχαν όρκιστεί ύποταγή στό Σύν-ταγμα της Χώρας και στους Νόμους, ήταν πράξη έπιτορκίας. Βάρβαρη κατα-πάτηση των όρκων και άνταρσία έν-άντια στή Νομιμότητα. Μελανή σελίδα στην ιστορία του Συνοδικού θεσμοϋ.

‘Ο Σεραφείμ, μάλιστα, έφτασε σέ τέ-τοια, άκραία ήθική κατολίσθηση και φραστική έκρηξη, πού βγήκε στίς τη-λεοράσεις και στίς έφημερίδες και, έμ-παίζοντας τους δικαστές, διακήρυξε,

πώς, μιά και ανέλαβαν να λύσουν αυτούς τόν έκκλησιαστικό εϊλεό, εϊναι διατεθειμένος να τούς τιμήσει(!) και να τούς νομιμοποιήσει(!), μέ τήν άπονομή ενός άρχιερατικού έγκολπίου.

Τό έρώτημα, πού θέτω αύτή τή στιγμή στους άγαπητούς αναγνώστες μου και σέ όλους εκείνους, πού άπλώνουν τήν κεραία τής άκοής τους, γιά να πιάσουν τίς σεβαστικές πρós τή Δικαιοσύνη κορώνες του Χριστόδουλου, εϊναι τουτο: "Άκουσε κανείς σας, τότε, τό Χριστόδουλο να έκπέμπει σήματα διαμαρτυρίας πρós τόν Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ; Νά δηλώνει έμφαντικά και άποφασιστικά, ότι δέ συμφωνεί μέ τήν έκκλησιαστική άνταρσία και μέ τό δημόσιο διασυρμό του Άνώτατου Δικαστικού θεσμού; Νά καλεϊ τόν προκαθήμενο σέ περισυλλογή και σέ άνασκευή των προκλητικών και ύβριστικών δηλώσεών του;

Ό Χριστόδουλος, κατ' εκείνη τήν κρίσιμη φάση, σφράγισε έρμητικά τό στόμα του. Δέν άντέδρασε, όπως όφειλε. Καί δέν έβαλε τό άρχιερατικό του στήθος, γιά να έμποδίσει τόν κατήφορο του Σεραφείμ και όλόκληρης τής Ίεραρχίας. "Εμεινε στη σκιά, περιμένοντας να ανατραπούν ή να ποδοπατηθούν όριστικά οι άποφάσεις του Συμβουλίου τής Έπικρατείας και να γλιτώσει τό έγκόλπιό του.

Άποφεύγοντας τήν, καταπόδας, άναπαραγωγή των θλιβερών γεγονότων εκείνης τής έποχής, σταματώ στη δεύτερη, σοβαρότατη έμπλοκή, πού προκάλεσε καινούργια άναταραχή στο έκκλησιαστικό πλήρωμα και νέες προσφυγές στο Συμβούλιο τής Έπικρατείας.

Ο Σεραφείμ, συνωμότης (κατά τή δική του όμολογία), έβαλε τίς άποφάσεις του Συμβουλίου τής Έπικρατείας στο καλάθι των άχρήστων και προχώρησε σέ νέες έκλογές Μητροπολιτών. Τότε-και μέ τίς ψήφους, πού πλαστογράφησε ό Χριστόδουλος, άναρρήχθηκε στη Μητρόπολη Άττικής ό γνωστός πιά άνά τό πανελλήνιο και μη έξαιρετέος Παντελεήμων Μπεζενίτης και στη Λάρισα ό Ίγνάτιος Λάππας. Φυσική, άπαντητική ένέργεια σ' αυτό τό πραξικόπημα, ήταν ή νέα προσφυγή στο Συμβούλιο τής Έπικρατείας, πού εϊχε σάν αίτημα τήν άκύρωση των άντικανονικών και παρανόμων πράξεων τής Συνόδου του Σεραφείμ και τήν έπαναφορά στη νομιμότητα, πού τή θεμελίωναν και τήν επέβαλλαν τρεϊς περίπου δεκάδες άποφάσεων του Άνώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου.

Όλα ξεδειχναν, ότι και στην περίπτωση αύτή, τό Συμβούλιο τής Έπικρατείας θα άνάγκαζε τό ξέφρενο Συνοδικό Σώμα, να έπιστρέψει στη νομιμότητα. Άλλά, κάπου εκεί στη διαδρομή πρós τήν τελική διάσκεψη τής όλομέλειας, τά πράγματα στράβωσαν. Μιά μυστική σύσκεψη στη βίλλα τής Έκάλης, έφερε τά άνω-κάτω και διέσυρε τήν υπόληψη των δικαστών και τό κύρος του Άνώτατου Δικαστηρίου.

Στην έφημερίδα «Παρόν» τής 12ης Νοεμβρίου 1995 διαβάσαμε:

«Μυστική σύσκεψη στην Έκάλη γιά το έκκλησιαστικό μέ τή Δήμητρα.

Γιά να μήν ύπάρχει καμία άμφιβολία ποιός κυβερνά αύτόν τόν τόπο, τό "Παρόν" σάς άποκαλύπτει σήμερα ότι πρίν από λίγες μέρες πραγματοποιήθηκε στην Έκάλη μυστική σύσκεψη γιά τό έκκλησιαστικό πρόβλημα και μάλιστα

έν ὄψει τῆς ἀπόφασης πού πρόκειται νά ἐκδοθεῖ ἀπό τήν Ὀλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί ἡ ὁποία σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐνδείξεις θά δικαιώσῃ καί πάλι τούς "3" Μητροπολίτες, Νικόδημο, Θεολόγο καί Κωνσταντῖνο.

Τό τραγικό στήν σύσκεψη αὐτή, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε ὑπό τήν προεδρία τῆς κ. Δήμητρας Λιάνη, εἶναι ὅτι ἔλαβε μέρος ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Μποτόπουλος, ὁ νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Χριστινάκης καί τό ἀκόμη τραγικότερο, ὁ Ἀρχιμανδρίτης καί πνευματικός τῆς Δήμητρας Τιμόθεος Ἡλιάκης καί ὁ "προστατευόμενός"!! του Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας πού ἐξελέγη Μητροπολίτης μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ "ἐπίγειου πνεύματος Δήμητρα"...

Γιά τή σύσκεψη αὐτή δέν μπορεῖ νά υπάρξει ἡ δικαιολογία πού προβάλλει συνήθως ἡ κ. Λιάνη, ὅτι δηλαδή προήδρευσε ὁ πρωθυπουργός (τό ἀκούσαμε καί αὐτό στήν περιβόητη συνέντευξη), ὅταν μάλιστα δέν ἐκδόθηκε καμιά ἀνακοίνωση...).

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Β. Μποτόπουλος ἀντέδρασε στή δημοσιοποίηση τῆς μυστικῆς σύσκεψης καί, μέ ἐπιστολή του πρὸς τό «Παρόν» ζήτησε νά ἀποκατασταθεῖ ἡ ἀλήθεια(!).

Ἡ ἐφημερίδα δημοσίευσε τήν ἐπιστολή τοῦ Μποτόπουλου, κάτω ἀπό τόν ἐντυπωσιακὸ τίτλο:

«Καί ὅμως ἐγίνε...».

«Ἡ ἐπιστολή τοῦ προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔχει ὡς ἐξῆς:

Στό φύλλο τῆς 12.11.1995 τῆς ἐφημερίδας "Τό Παρόν" καταχωρίστηκε ἀνώνυμο δημοσίευμα μέ τόν τίτλο "Μυ-

στική σύσκεψη στήν Ἐκάλη γιά τό ἐκκλησιαστικό μέ τήν Δήμητρα", στό ὁποῖο ἀναμειγνύεται τό ὄνομά μου. Τό περιεχόμενο τοῦ δημοσιεύματος, κατά τό μέρος πού μέ ἀφορᾷ, εἶναι ὁλωσδιόλου ψευδές, προσβλητικό καί συκοφαντικό. Εἶναι δέ κακόβουλο καί ἀπό τήν ἀποψη ὅτι προφανῶς ἀποβλέπει, ἔστω καί ἂν, βέβαια, δέν μπορεῖ νά ἐπιτύχει, νά ἐπηρεάσῃ τήν κρίση ἢ νά διαβάλλῃ ἐκ τῶν προτέρων τήν ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας σέ σχέση μέ τήν ὑπόθεση τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν πού βρίσκεται ὑπό διάσκεψη στό δικαστήριο. Ἐνόψει αὐτῶν καλεῖσθε ἤδη νά ἀποκαταστήσετε τήν ἀλήθεια ἀνασκευάζοντας τό ψευδές δημοσίευμα ὅπως ἔχετε ἠθική καί νομική ὑποχρέωση».

Ἡ ἐφημερίδα «Παρόν», μετά τήν καταχώριση τῆς ἐπιστολῆς Μποτόπουλου, ἐπισυνάπτει καί τό δικό της σχόλιο:

«Ὁ κ. πρόεδρος τοῦ Σ.τ.Ε. πέρασε ἀπό τήν κεντρική πύλη καί σέ λίγη ὥρα τόν ἀκολούθησε ὁ καθηγητής δικηγόρος τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στή βίλλα ἦταν, ἤδη, ὁ ἀρχιμανδρίτης Τιμόθεος Ἡλιάκης πού συνόδευε τόν Μητροπολίτη τῆς Νέας Ἰωνίας Κωνσταντῖνο Φαραντάτο.

Ἐάν ἡ ταυτόχρονη αὐτή ἐπίσκεψη ὀφείλεται σέ σύμπτωση, τότε ἔχει δίκιο νά διαμαρτύρεται ὁ κ. Μποτόπουλος. Πάντως, δέν εἶναι σύμπτωση τό ὅτι τό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τόν κ. Τιμόθεο, ὁ ὁποῖος γιά νά προωθήσῃ τόν κ. Φαραντάτο στήν μητροπολιτική καθέδρα, ἐπηρεάσῃ τήν πρωθυπουργική σύζυγο καί ἐκείνη τούς ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, γιά νά βροῦν τρόπο ἐκλογῆς ἀπό τήν

Ἱεραρχία χωρίς τούς δικαιωθέντες ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη τρεῖς Μητροπολίτες. Ἔτσι, ἐκδόθηκαν τὰ παράνομα διατάγματα τῆς ἀπομακρύνσεώς τους καὶ ἀπὸ τότε τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα μπῆκε στὴν πιά οὐρα φάση του. Τώρα πού ἤλθε ἡ ὥρα τῆς κρίσεως στὸ Σ.Τ.Ε. καὶ ἡ καρτέλα τοῦ κ. Φαραντάτου τρίζει, διότι ἡ ἀκύρωση τῆς ἐκλογῆς του εἶναι ὀλοφάνερη, ἐπειδὴ, δὲν εἶναι εὐκολὴ καὶ ἡ ἐπανεκλογή του, ἀφοῦ ἐξελέγη μὲ ἰσοψηφία καὶ μέτρησε ἡ ἀρχαιότητά του, ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ διαμεσολάβηση καὶ πάλι τῆς Ἐκάλης».

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, πού ἐκδόθηκε μὲ ἀσυνήθιστη καθυστέρηση, ἐπαλήθευσε τὰ δημοσιεύματα, πού κατήγγελλαν διαπλοκὴ καὶ μυστικὲς παρεμβάσεις τῆς βίλλας τῆς Ἐκάλης. Τὰ ἀντικανονικά καὶ παράνομα «ἐπιτίμια» θεωρήθηκαν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὸν ἔλεγχο τῆς διοικητικῆς Δικαιοσύνης. Οἱ τριάντα ἀποφάσεις τοῦ ἀνώτατου Δικαστηρίου ρίχτηκαν στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Καὶ ἡ εἰσβολὴ τοῦ Μπεζενίτη σὲ ξένη Μητρόπολη ἐπευλογήθηκε.

Μετά ἀπὸ ὅλες αὐτές τίς ἐξελίξεις καὶ τίς ἀποκαλύψεις, πού στιγματίστηκαν ἀπὸ ὅλα τὰ Μέσα τῆς Ἑνημέρωσης καὶ ἔπαιξαν στὴν ἐπικαιρότητα γιὰ πολὺ καιρὸ, θεώρησα χρέος μου νὰ ἀπευθύνω μακρότατη, ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ στὸν τότε πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Μποτόπουλο καὶ νὰ ὑπογραμμίσω τὴν ἀσυνέπειά του καὶ τὴν ἔνοχη μεταστροφή του. Ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ κυκλοφόρησε σὲ τρεῖς ἐκδόσεις καὶ σὲ πολλές χιλιάδες ἀντίτυπα. Μεταφέρω ἐδῶ ἓνα πολὺ μικρὸ ἀπόσπασμα:

«...Ὁμολογῶ, ὅτι μακρὰ σειρὰ ἀπο-

φάσεών σας μὲ συνεκίνησε. Διέκρινα στὰ κείμενα τὴν καθαρότητα τῶν συλλογισμῶν καὶ τὴν "ἀπὸ περιωπῆς" ἐτυμγορία. Τριάντα περίπου ἀποφάσεις σας εἶπαν τὸ "ὄχι" στὴν παρανομία καὶ στὴν αὐθαίρεσι. Στήριξαν τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας, τούς Νόμους καὶ τὴν εὐπρέπεια. Σεῖς χλευαστήκατε γι' αὐτὴ τὴν πιστότητα καὶ τὴν ἐμμονή σας στὴν νομιμότητα. Καὶ μεῖς, τὰ θύματα τῆς παρανομίας, πού μᾶς προστάτεψε τὸ Δικαστήριό σας, μπήκαμε σὲ ἰδιαίτερα σκληρὴ περιπέτεια, καθὼς συναντήσαμε μπροστὰ μας καινούργιους διωγμούς. Μόλις ἐπιχειρήσαμε νὰ ἐφαρμόσουμε τίς ἀποφάσεις σας καὶ νὰ ἀνταποκριθοῦμε στοὺς ὅρκους μας καὶ στὶς εὐθύνες μας, δεχτήκαμε καταγισμὸ ὕβρεων καὶ καινούργιες καταδίκες, δίχως τὴ στοιχειώδη εὐπρέπεια καὶ τὴν ἐντιμὴ διαδικασίᾳ. Ὑποστήκαμε πιέσεις ἀφόρητες. Φορτωθήκαμε ποινὲς δίχως ἀπαγγελία κατηγορίας. Ἀντιμετωπίσαμε διώξεις ἀτέλειωτες.

Τὸ πακέτο τῶν διώξεών μας ἔφτασε, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ξανά στὶς ἔδρες τοῦ Δικαστηρίου σας. Ἀνυπεράσπιστοι, κάναμε χρῆση τοῦ συνταγματικοῦ μας δικαιώματος καὶ προστρέξαμε στὴν προστασία σας. Δὲν ἱκετέψαμε τὴν εὐνοιά σας. Μῆτε ἐπιδιώξαμε τὴν ἐπιείκεια. Ζητήσαμε, ἀποκλειστικά καὶ μόνο, τὴ δίκαιη κρίση σας. Ξέρατε τὸ πρόβλημα. Εἶχατε στὰ χέρια σας τὸν ὄγκο τῶν στοιχείων. Καὶ στὰ ἀρχεῖα σας ἦταν θησαυρισμένη ἡ πλούσια νομολογία σας. Τὸ καινούργιο μας ἔγκλημα, ἦταν ὅτι ἐφαρμόσαμε τὴ δική σας ἐτυμγορία. Ὅτι συμμορφωθήκαμε πρὸς τίς τριάντα ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου σας. Γι' αὐτὴ μας τὴν εὐθυγράμμιση ἡ διοίκηση τῆς ἑλληνικῆς

Ἐκκλησίας μᾶς θεώρησε ἐνόχους. Καί μᾶς ἐπέβαλε τίς καινοφανεῖς ἱστορικά ποινές.

Τούτη, ὅμως, τή φορά, σᾶς βρήκαμε σκληρούς. Προκατελιημμένους. Τιμωρούς. Καί γιά νά μᾶς ἐξοντώσετε καταργήσατε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σας. Περιφρονήσατε τή νομολογία σας, πού τήν εἶχατε καταξιώσει μέ τίς ὑπογραφές σας. Σκίσσατε καί τίς τρεῖς δεκάδες τῶν ἀποφάσεών σας. Καί μᾶς ἐγκαταλείψατε δέσμιους στήν αὐθαιρεσία καί στήν παρανομία. Μήτε τό δικαίωμα τῆς δικαστικῆς προστασίας μᾶς ἀναγνώρισατε, μήτε τό παγκόσμια κατοχυρωμένο δικαίωμα τῆς ἀκρόασης. Μᾶς παραδώσατε σάν σφάγια. Θεωρήσατε, ὅτι γιά τήν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας(!) ἔπρεπε νά μᾶς θυσιάσετε. Ἄραγε στά πρόσωπά μας ἀνακαλύψατε τούς στυγνοὺς ἐγκληματίες; Τούς καταλυτές τῆς εἰρήνης; Καί μετατρέψατε τό δικαστήριό σας ἀπό Ἀκυρωτικό σέ Ποινικό; Μήπως τό μεγάλο μας ἔγκλημα, πού διατάραξε τήν Ἐκκλησία καί τήν Πολιτεία, ἦταν ἡ συμμόρφωσή μας στίς δικές σας δικαστικές ἀποφάσεις; Ὁ σεβασμός μας στή νομιμότητα; Ἡ εὐγνώμονη διάθεση μπροστά στή δική σας κρίση;

Κύριε πρόεδρε, Δέ σᾶς ζητῶ νά δώσετε ἐξήγηση τῆς μεταστροφῆς σας. Πῶς φτάσατε νά ἀναιρέσετε τίς τρεῖς δεκάδες τῶν ἀποφάσεών σας, νά περιφρονήσετε τή δικαστική ἐτυμηγορία σας, νά ἀνατρέψετε τή νομολογία σας, νά παραβιάσετε τό νόημα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων καί νά ἐμφανιστεῖτε ἐπιστημονικά ἀκάλυπτος στό πανελλήνιο. Δέν ἀπαιτῶ νά ἐρμηνεύσετε τήν ἀλλαγῇ. Τά περιστατικά εἶναι γνωστά. Ἐχουν τροφοδοτήσει τά Μέ-

σα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης. Τά ντοκουμέντα, ἰσχυρά καί ἀδιάψευστα, ἔχουν περάσει στή δημοσιότητα καί ἔχουν καταντήσει κοινό κτῆμα. Συμπληρώνουν ὁλόκληρο τό φάσμα τῶν ποικίλων διαβουλεύσεων. Δίνουν τό χρονικό τῶν "ἄνωθεν" ἐπιρροῶν καί τῶν πιέσεων. Οἱ ἐφημερίδες πληροφόρησαν τό λαό γιά τήν ἐπίσκεψή σας στή βίλλα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐκκλησιαστικοί παράγοντες πρόδωσαν τίς συνεννοήσεις, πού εἶχαν μαζί σας καί προανήγγειλαν τήν ἔκβαση, πού θά εἶχε ἡ ἀκυρωτική διαδικασία. Ἀκόμη καί μέλη τοῦ δικαστηρίου σας ἐκδήλωσαν τήν ἀγανάκτησή τους καί διαμαρτυρήθηκαν γιά ἄσκηση βίας καί γιά ἐπιβολή προκατασκευασμένης ἐτυμηγορίας...».

Ἐνδιαφέρον ἔχει καί ἓνα δημοσιογραφικό ρεπορτάζ, πού δέ φωτίστηκε μέ ἐπάρκεια, ἀλλά ἐμφανίστηκε σάν στιγμιαία λάμψη ἀστραπῆς σέ κάποια ἐφημερίδα.

Κατά τή χρονική περίοδο, πού ὁ Εὐάγγελος Βενιζέλος ἦταν ὑπουργός Δικαιοσύνης, μιά τετραμελής ἐπιτροπὴ τόν ἐπισκεφθήκαμε καί τοῦ ἐκθέσαμε τοὺς προβληματισμούς μας γιά τίς ἀπὲς εὐθείας παρεμβάσεις τῶν προσώπων τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης στή συνείδηση τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου καί γιά τίς πλάγιες, φορτικές πιέσεις, πού περνοῦσαν ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ κυβερνητικοῦ σώματος.

Σέ μιά φάση τῶν συνομιλιῶν, ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, διατύπωσε εὐθεῖα μομφή κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου. «Κύριε ὑπουργέ, εἶπε, οἱ πληροφορίες μας εἶναι, ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ζήτησε ἀπὸ τόν πρόεδρο τοῦ Συμ-

βουλίου της Έπικρατείας Βασίλειο Μποτόπουλο, νά υίοθετησει τίς απόψεις της έκκλησιαστικής διοίκησης καί νά απορρίψει ὅλες τίς αἰτήσεις τῶν Μητροπολιτῶν, πού ζητοῦν τήν ἀκύρωση τῶν "τετελεσμένων".

Ὁ ὑπουργός, δίχως νά δυσκολευτεῖ, ἀπάντησε: «Κυττάξετε, ὁ πρόεδρος δέν ἀσχολεῖται μέ αὐτά τά ζητήματα. Τήν πρωτοβουλία αὐτή τήν εἶχε ἡ κυρία». Καί ἐννοοῦσε τήν κυρία τῆς Ἐκάλης.

Ύστερα ἀπό χρόνια, ὅταν ξέσπασε τό πελώριο σκάνδαλο τοῦ παραδικαστικοῦ καί παραεκκλησιαστικοῦ κυκλώματος, σέ μιὰ ἐπικοινωνία, πού εἶχε μαζί μου δημοσιογράφος ἀθηναϊκῆς ἔφημερίδας, τῆς διηγήθηκα τό περιστατικό.

Ἡ δημοσιογράφος, γιά νά ἐπαληθεύσει τή δική μου πληροφορία, δέ δίστασε νά τηλεφωνήσει στήν Ἐκάλη καί νά ρωτήσει τήν κυρία Λιάνη.

Καί ἐκείνη τῆς ἀπάντησε: «Γνωρίζω τό θέμα, γιατί βρισκόμουν πάντοτε στό γραφεῖο τοῦ προέδρου καί παρακολουθοῦσα τίς συναντήσεις του. Δέν ἀσχολήθηκα, ὅμως, ἐγώ μέ τό ἐκκλησιαστικό θέμα. Τό θέμα τό ἔλυσαν, σέ διάσκεψη, πού εἶχαν στήν Ἐκάλη, ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σερραφείμ καί ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας κ. Μποτόπουλος».

Ἡ μαρτυρία τῆς κυρίας Λιάνη δημοσιεύθηκε στίς 2 Φεβρουαρίου 2005, στήν ἔφημερίδα «Ἄποψη». Καί διαψεύδει τή διάψευση τοῦ τότε προέδρου τοῦ Ἀνώτατου Δικαστηρίου Μποτόπουλου. Ἐνῶ ἐπιβεβαιώνει τίς ἀφόρητες ἐπεμβάσεις στό ἔργο τῆς Δικαιοσύνης, πού πραγματοποιοῦσε κατά τήν περίοδο ἐκείνη, ἡ «ἀμαρτάνουσα»

καί «παραπαίουσα» ἐκκλησιαστική διοίκηση.

Γιά νά μή μακρύνω τήν ἐνασχόλησή μου μέ τή βρώμικη αὐτή διαπλοκή τοῦ 1995-1996, θά περιοριστῶ στήν καταχώριση ἑνός μόνο τμήματος δημοσιογραφικοῦ ρεπορτάζ ἐκείνων τῶν ἡμερῶν καί ἑνός μικροῦ ἀποσπάσματος ἀπό τίς κασέτες, πού περιέχουν συνομιλίες τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη μέ ἀνώτατους δικαστικούς καί πού ἀκούστηκαν σέ σειρά τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν.

Τό ρεπορτάζ βρίσκεται ἀρχειοθετημένο στήν ἔφημερίδα «Ἀδέσμευτος Τύπος» τῆς 3ης Φεβρουαρίου 2005, κάτω ἀπό τόν ἀποκαλυπτικό τίτλο:

«Ἡχητικό ντοκουμέντο ἐμπλέκει καί Παντελεήμονα».

«...Στό μεταξύ, νέα στοιχεῖα, πού ἐμφανίζουν ὑπόγειες σχέσεις μεταξύ δικαστικῶν καί ἀνώτατων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καί παρατυπίες στή διαμόρφωση τῶν συνθέσεων τῶν δικαστηρίων, ἔφερε χθές στή δημοσιότητα ὁ ραδιοφωνικός σταθμός Flash 96. Ὁ σταθμός παρουσίασε μαγνητοφωνημένη συνομιλία μεταξύ τοῦ μητροπολίτη Ἀττικῆς Παντελεήμονα καί τοῦ δικηγόρου του, ἑνα ἡχητικό ντοκουμέντο ὅπου ὁ ἱεράρχης ἐμφανίζεται νά λέει ὅτι τίς παραμονές τῆς δίκης πραγματοποίησε δώρην συνάντηση μέ ἀνώτερο δικαστικό, τόν ὁποῖο ἀποκαλεῖ δικό του ἄνθρωπο. Μάλιστα, ὁ μητροπολίτης διαβεβαιώνει τόν δικηγόρο του ὅτι ὁ ἐν λόγω δικαστικός θά μπορούσε νά διαμορφώσει εὐνοϊκή σύνθεση στό Συμβούλιο τῆς Έπικρατείας, τό ὁποῖο θά ἔκρινε προσφυγές πολιτῶν κατά τῆς ἐκλογῆς του στή μη-

τρόπολη Ἀττικῆς».

Παραθέτω καί τό μικρό, ἀλλά ἐνδεικτικό ἀπόσπασμα ἀπό τήν κασέτα, στήν ὁποία ἀκούγεται ὁ διαβόητος Μπεζενίτης νά συνομιλεῖ μέ τόν τότε ἀντιπρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Δεληγιάννη.

Μπεζενίτης: ...Ἐμεῖς σᾶς μνημονεύουμε σέ κάθε... Ἐγώ προσωπικά ἔχω εὐγνωμοσύνη σέ σᾶς, διότι λύσατε ἕνα μεγάλο θέμα καί διότι... τόν μακαρίτη τόν Μποτόπουλο, τόν ὁποῖο μνημονεύω σέ κάθε λειτουργία μου.

Δεληγιάννης: Ὁ Μποτόπουλος ἦταν ὁ πρωτεργάτης.

Μπεζενίτης: Καί ὁ Σταυρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἦταν εἰσηγητής.

Δεληγιάννης: Ὁ Σταυρόπουλος ὁ Γῶργος.

Μπεζενίτης: Ὁ Γῶργος, ὁ ὁποῖος εἶναι..

Δεληγιάννης: Ἐγώ καί ὁ Κατζοῦρος.

Μπεζενίτης: Ὁ Κατζοῦρος. Τόν ἐγνώρισα στό σπίτι...

Δεληγιάννης: Ὁ Κατζοῦρος κι ἐγώ.

Μπεζενίτης: Τόν Κατζοῦρο, ἐξαίρετος ἄνθρωπος, σοβαρός. Τόν ἐγνώρισα στό σπίτι τοῦ κ. Φατούρου. Φάγαμε μαζί ἕνα βράδυ. Καί τοῦ εἶπα τήν εὐγνωμοσύνη μου καί τόν μνημονεύω σέ κάθε λειτουργία.

Δεληγιάννης: Ἄν δέν εἴμασταν ἐμεῖς, δέν θά γινόταν τίποτα...».

Ὅπως διαπιστώνει ὁ ἀναγνώστης καί σέ ὅλη αὐτή τή σκοτεινή διαπλοκή καί στίς βρώμικες ἐπιδρομές τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μέ στόχο τό καπέλωμα τῶν ἐκπροσώπων τῆς Δικαστικῆς ἐξουσίας, ὁ Χριστόδουλος δέ βγήκε στό πάλκο τῆς δημοσιογραφικῆς προβολῆς, γιά νά στιγματίσει τίς ἀνεπίτρεπτες μυ-

στικές διαβουλεύσεις καί νά ὑπενθυμίσει στούς δικούς του, στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο καί στόν Μπεζενίτη καί σέ ὅποιον ἄλλο παράγοντα ἔβλεπε νά ἀσχημονεῖ, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά παρεμβαίνουν καί νά προσπαθοῦν νά ρυθμολκήσουν τή Δικαιοσύνη στήν ἀσυνέπεια καί στήν κακοδικία. Ἀγωνιοῦσε μή τυχόν τό Δικαστήριο ἀποκαλύψει καί τό δικό του ἀτόπημα. Τήν πλαστογραφία τῶν ψήφων κατά τήν ἐκλογή τοῦ φίλου του Μπεζενίτη. Καί κινούσε μυστικά, ἀπό τό ἀπόμακρο ἀνάκτορό του, τά νήματα, γιά τήν εὐόδωση τῆς ἄθλιας ἐπιχείρησης.

Προσπερνώντας πάλι πολλές, σημαντικές λεπτομέρειες, πρόσωπα, συμπεριφορές, τηλεοπτικές ἀποκαλύψεις, δημοσιογραφικές καμπάνιες, πού, ὅλα μαζί, σηματοδοτοῦσαν τήν περίοδο ἀρχιεπισκοπείας Σεραφεῖμ, καί σκόπευαν στόν κοινό στόχο, στήν παρουσία καί τήν ἐπιβολή τῆς αὐθαιρεσίας ὡς σεβαστική ἀνταπόκριση στό γράμμα καί στό πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ὡς ἔντιμη εὐθυγράμμιση μέ τίς διατάξεις τῆς ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, θά προσπαθήσω νά κεντρίσω τήν προσοχή τῶν ἀναγνωστῶν μου καί νά τήν κατευθύνω στήν τρίτη φάση τῆς σκοτεινῆς διαπλοκῆς, πού προγραμματίστηκε καί ἐνεργοποιήθηκε, ἀπό τή στιγμή, πού ὁ Χριστόδουλος ἀναρρίχθηκε στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

Ναί, μέ Ἀρχιεπίσκοπο τόν Χριστόδουλο, τό παρασκήνιο τῆς ἀρχιερατικῆς μαφίας καί τά λόμπυς, πού δουλεύουν μέρα-νύχτα, γιά νά εὐθυγραμμίσουν τούς λειτουργούς τῆς Δικαιοσύνης στίς ἀπαιτήσεις τῆς ἀρρωστημένης ἐκκλη-

σιαστικής διοίκησης, άναβαθμίστηκαν καί έξαπολύθηκαν, γιά νά καθυποτάξουν τούς, θεσμικά, άπόλυτα άνεξαρτητοποιημένους φορεΐς τής δικαστικής έξουσίας.

Ό Χριστόδουλος είχε τήν άπερισκεψία νά συνάξει στό έπιτελικό του περιβάλλον όλα τά σκάρτα καί «κραγμένα» στοιχεΐα, πού προσέτρεξαν νά τόν χειροκροτήσουν καί νά τόν προσκυνήσουν. Καί όταν οί άναθυμιάσεις τών άδυναμικών τους καί τών διαστροφών τους ξεχείλισαν καί έπνιξαν τήν κοινή αΐσθηση, δέ βρήκε άλλο τρόπο νά άντιμετωπίσει τήν κατακραυγή καί τήν άπειλούμενη δικαστική καταδίκη τών φαύλων φίλων του, παρά μόνο τήν όργάνωση παρασκηνιακής διαπλοκής μέ τήν όμογάλακτη όμάδα τών δικαστών καί τή διαβίβαση, μέσω αυτών, τής δικής του θέλησης στην τράπεζα τών δικαστικών διασκέψεων.

Δυστυχώς, γι' αυτόν, ή έπιχείρηση δέν κατάφερε νά μείνει μυστική. Ήκουούλα τής άπόκρυψης άνασύρθηκε βίαία. Καί τά «κρυπτά του σκότους» κατάντησαν βούκινο.

Πρόσφατα είναι ή θύελλα, πού ξέσπασε καί πού ξεσκέπασε τά δύο σκοτεινά άντρα τής διαπλοκής, τό δικαστικό παρασκηνίο καί τό εκκλησιαστικό παραμάγαζο. Ή ελληνική κοινωνία συγκλονίστηκε καί οί συνειδήσεις τών άνύποπτων Έλλήνων πολιτών καταπληγώθηκαν, όταν είδαν νά ξεφορτώνονται άπό τά παράθυρα του τηλεοπτικού καρτέλ όγκοι ήθικου βορβόρου καί κοινωνικής άπαξίωσης. Διαμαρτυρίες καί καταγγελίες. Συνεργασίες στό σκοτάδι τής νύχτας καί φάκελλοι ένοχοποιητικοί. Φωτογραφίες τής μαφίας τής διαπλοκής καί μεθοδεύσεις

φρίκης. Αύτά, όλα μαζί, ύφαναν τό σκάνδαλο του αιώνα. Τή φρικιαστική παραδικαστική καί παραεκκλησιαστική συνεργασία.

Άπό τό Φεβρουάριο του 2005 Ίσαμε σήμερα δέ σταμάτησε ή ροή τών πληροφοριών γιά τή σκοτεινή καί άθλια διαπλοκή. Γιά τίς συλλήψεις καί γιά τίς προφυλακίσεις. Γιά τίς άνακρίσεις καί γιά τίς παραπομπές στό άκροατήριο. Γιά τήν ταυτοποίηση τών ένόχων, πού, μέ τήν ιδιότητα του Έπισκόπου, μετέχουν στη διοίκηση τής Έκκλησίας καί εκείνων, πού, έπλεγμένοι(!) καί τιμημένοι(!), άσκούν τό εύαίσθητο λειτούργημα τής άπονομής τής δικαιοσύνης.

Τό παράξενο καί άπογοητευτικό, είναι πώς στό όλο κύκλωμα, έμπλέκεται, μέ διαφορετικές κατά καιρούς διασυνδέσεις καί μέ διαφορετικούς σχεδιασμούς, ό σημερινός Άρχιεπίσκοπος.

Αύτή τή στιγμή, ύπάρχουν παράγοντες του κυκλώματος, πού έχουν προφυλακιστεί. Άλλοι, πού έχουν άφεθεί έλεύθεροι, μετά άπό καταβολή σοβαρού ποσού, ως έγγύηση καί μετά άπό άπαγόρευση έξόδου άπό τή χώρα. Καί ύπάρχουν καί δικαστές, πού εκδιώχθηκαν άπό τό δικαστικό σώμα ή έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα, Ίσαμε νά κριθεί όριστικά ή ένοχή τους. Θά έκπλαγείτε, όταν πληροφορηθείτε, ότι όλος αυτός ό συρφετός (μέ έξαίρεση λίγων μονάδων), λειτούργησε, σε στενή σχέση καί συνεργασία μέ τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Καί στό κέντρο αυτής τής χαριτωμένης όμήγυρης, ποιός άλλος; ό πολυσυζητημένος καί πολυδιαφημισμένος άρχιμανδρίτης Ίάκωβος Γιοσάκης. Ό ρασοφόρος μέ τίς άπίθανες υπόγειες διασυνδέσεις καί μέ τήν άνεξάντλητη

μαφιόζικη φαντασία.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε γίνει τό δεξι χέρι τοῦ Χριστόδουλου καί ὅλων τῶν «ἀποβλήτων» τοῦ περιβάλλοντός του. Αὐτός ἐπιστρατεύθηκε γιά νά πετύχει ὁ Μπεζενίτης τή φίμωση τῆς κριτικῆς, πού ἔφερνε στή δημοσιότητα τά ἀνοσιουργήματά του καί τίς πομπές του. Αὐτός ἔτρεξε νά ἀπαγκιστρώσει τό ἀγαπημένο παιδί τοῦ Χριστόδουλου, τόν Θεόκλητο Κουμαριανό ἀπό τή δικαστική ἐμπλοκή του. Αὐτός ὀργάνωσε τή μεγάλη ἐκδρομή ἑνός εὐρύτατου ὁμίλου δικαστῶν στήν Ἀλεξάνδρεια, γιά νά τοὺς δεσμεύσει καί νά τοὺς δέσει στό δικό του ἄρμα καί στό ἄρμα τοῦ Χριστόδουλου. Αὐτός συνόδεψε τοὺς ἐπισκέπτες δικαστές στό ἀρχιεπισκοπικό γραφεῖο, εἰσπράττοντας, μέ τήν εὐγενική(!) κολακευτική παρουσία του τήν ἀμφίπλευρη εὐνοία. Τήν ἐκτίμηση τῶν δικαστῶν καί τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ Χριστόδουλου.

Βέβαια, ὁ Χριστόδουλος, στήν πολυσυζητημένη τηλεοπτική του συνέντευξη, πού τήν παραχώρησε μέσα στό κλίμα τῶν ἀπανωτῶν ἀποκαλύψεων καί στοὺς ἀτμούς τῆς λαϊκῆς ἀγανάκτησης, ἰσχυρίζεται, μέ ἔμφαση, σχεδόν μέ ὄρκο, ὅτι τό Γιοσάκη οὔτε τόν εἶδε ποτέ οὔτε τόν γνώρισε. Καί βεβαίωσε τό δημοσιογράφο συνομιλητή του καί τή στρατιά τῶν τηλεθεατῶν, ὅτι «ζεματίστηκε», ὅταν τόν ἀντίκρουσε νά μπαίνει στό γραφεῖο του, ὡς συνοδός τῶν ἐπισκεπτῶν δικαστῶν.

Νά ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, πού πίστεψαν τό ζεμάτισμα τοῦ Χριστόδουλου; Δέν μπορῶ νά τό ξέρω. Ξέρω, ὅμως, δύο στοιχεῖα, πού ἀνατρέπουν τήν ἐξομολογητική αὐτή κορώνα τοῦ Χριστόδουλου καί πού τόν ἀποδεικνύουν, ὅτι

ψεύδεται ἀσύστολα.

Τό πρῶτο στοιχεῖο, εἶναι ἡ δημόσια καταγγελία δικοῦ του ἀνθρώπου, μέλους τῆς Χρυσοπηγῆς καί παλιοῦ συνοδοιπόρου του, τοῦ Μητροπολίτη Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιου, πού γνωστοποιεῖ *urbi et orbi*, ὅτι ὁ Χριστόδουλος πάσκιζε νά ἀνυψώσει τόν Γιοσάκη σέ ἐπιτελικό συνεργάτη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καί τό δεύτερο στοιχεῖο ἦρθε στό φῶς τῆς δημοσιότητας πολύ πρόσφατα. Στό φύλλο τῆς 27ης Αὐγούστου 2006, ἡ ἔφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» ἀποκαλύπτει, πῶς ἡ δικαστική ἐξουσία, πού ἐρευνάει τό παραδικαστικό κύκλωμα, ἀναζήτησε τίς καταστάσεις τῶν τηλεφωνημάτων, πού ἔκανε ὁ Γιοσάκης ἀπό τό σταθερό του τηλέφωνο. Καί, ἡ ἐρευνα ἀνακάλυψε «λαβράκι». Γράφει ὁ συντάκτης τοῦ ρεπορτάζ: «Ἀπό τὰ ἔγγραφα, πού ἔχουμε στή διάθεση τῆς «ΚΕ» (2002) καταγράφεται ἡ ἐπικοινωνία τοῦ Γιοσάκη μέ τήν ἀρχιεπισκοπική κατοικία...».

Ὑπογραμμίζουμε τήν πληροφορία ἀποκάλυψη. Τό 2002, τρία ὀλόκληρα χρόνια προτοῦ ξεσπάσει τό παραδικαστικό καί παραεκκλησιαστικό σκάνδαλο καί πρὶν ἐμφανιστεῖ στήν τηλεοπτική ὁθόνη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος νά βεβαιώσει τοὺς τηλεθεατές του, ὅτι δέν γνώριζε τόν Γιοσάκη καί ὅτι ζεματίστηκε, μόλις τόν ἀντίκρουσε ἀνάμεσα στοὺς ἐπισκέπτες τοῦ δικαστές, ὁ Γιοσάκης εἶχε τό θάρρος νά τηλεφωνεῖ στήν κατοικία τοῦ Χριστόδουλου καί νά ἐπικοινωνεῖ μέ ποιόν; μήπως μέ τή Ρουμάνα καλόγρη, πού περιποιόταν τόν ἄρχοντα-Ἀρχιεπίσκοπο; Ἡ ἐπικοινωνία δέν ἦταν μέ τόν οἰκοδεσπότη; Καί ἂν, ἀπό τό 2002 ὁ Γιοσάκης

ήταν γνώριμος στον οικόδεσπότη-Άρχιεπίσκοπο και Άνετα έπικοινωνούσε μαζί του, πώς δικαιολογείται ή δήλωση του Χριστόδουλου, ότι του ήταν παντελώς άγνωστος;

Ό Άρχιεπίσκοπος μπροστά στην τηλεοπτική κάμερα και είς έπήκοο εκατομμυρίων ανθρώπων, είπε ψέματα. Καί τά είπε, για νά έπικαλύψει τό ρόλο του στίς παραδικαστικές κομπίνες και τίς εϋθύνες του, για τήν προδοσία της Κανονικότητας και της Νομιμότητας.

Και τό έρώτημα. Τό άδυσώπητο και άναπάντητο έρώτημα: Μέ τό βάρος αύτών των άνομιών, μέ τήν πανελλήνια διασάλπιση των διαστροφών των ανθρώπων του περιβάλλοντός του, μέ τήν άποκάλυψη των διασυνδέσεων του και της συνεργασίας του μέ τούς μοχλούς του παραδικαστικού κυκλώματος, μέ τήν έπισήμανση των άνεπίτρεπτων προσπαθειών του, πού στόχευαν στην

έκβίαση των δικαστών και στην έκμείευση εϋνοϊκών αποφάσεων, πώς τόλμησε νά έλέγξει τό Άνώτατο Δικαστικό Σώμα, τό Συμβούλιο της Έπικρατείας, ότι υποχωρεί στίς πιέσεις των κυβερνητικών παραγόντων και έκδίδει αποφάσεις «παρά συνείδηση»;

Δέν γνωρίζω, άν οι Σύμβουλοι της Έπικρατείας, πού είναι άποδέκτες των «εκατέρωθεν» πιέσεων και πού πολλές φορές έχουν άγανακτήσει από τίς έπίμονες άπαιτήσεις και τίς μεθοδεύσεις των έκκλησιαστικών, ακούγοντάς τον, κάγχασαν ή όργίστηκαν. Έκείνο, πού τό θεωρώ άπίθανο, είναι νά συμφώνησαν μαζί του και νά τόν χειροκρότησαν.

Έμεις οι άλλοι, πού πληροφορηθήκαμε τήν άρχιεπισκοπική γκάφα από τό δημοσιογραφικό ρεπορτάζ, δέ βρίσκουμε άλλο τρόπο αντίδρασης, παρά νά κράξουμε: «Αϊδώς, Άργεϊοι».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ό Μητροπολίτης Αίγιαλείας Άμβρόσιος, μέ έπίσημο έγγραφό του, ζήτησε νά έκδόσει ή Σύνοδος διάγγελμα, πού νά καταδικάζει τήν όμοφυλοφιλία. Μήπως μπορείς νά πληροφορηθείς σέ ποιό κάδο σκουπιδικών βρίσκεται τό αίτημά του;

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

Τόχασμα

“Ετοιμοι εἴμαστε, συχνά, νά ἀποδώσουμε μομφή στίς αἱρέσεις καί εἰδικώτερα στόν παπισμό, γιά τίς θεωρητικές καί πρακτικές ἀποκλίσεις τους ἀπό τήν κρυστάλλινη ἀλήθεια τῆς Ἀγ. Γραφῆς καί τῆς Ἰ. Παραδόσεως. Δέν εἴμαστε, ὅμως, τό ἴδιο ἔτοιμοι, νά δοῦμε τά δικά μας λάθη-καί πολύ περισσότερο νά τά ἀναγνωρίσουμε μέ εἰλικρίνεια καί συντριβή-στούς ἴδιους τομεῖς, ὅπου ἐπισημαίνουμε τίς ἀποκλίσεις τῶν αἰρετικῶν.

Γιά παράδειγμα ἄς ἀναφέρουμε τό στοιχεῖο τῆς ἱεροκρατίας, πού ὑπάρχει στόν παπισμό. Σύμφωνα μέ τίς παπικές δοξασίες οἱ κληρικοί ὑπερέχουν τῶν λαϊκῶν Χριστιανῶν, ὄχι μόνο ὡς πρός τή θέση καί τήν ἀποστολή τους μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί ὡς πρός τά δικαιώματα καί προνόμια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Αὐτή ἡ ἀντίληψη εἶναι προδήλως ἀντι-Ἀγιογραφική, ἀφοῦ ἀντιτίθεται τόσο στή δκακήρυξη τοῦ Παύλου ὅτι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ «οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ», ὅσο καί στά λόγια τοῦ Κυρίου: «ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος ἔσται πάντων δοῦλος» καί «ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι». Πρακτικά δέ ἡ παπική αὐτή ἀντίληψη δημιουργεῖ χά-

σμα καί ἀπόσταση μεταξύ ποιμένα καί ποιμαινομένων.

Ἐμεῖς τώρα οἱ Ὁρθόδοξοι σεμνυνόμαστε γιά τό γεγονός, ὅτι ἡ πίστη μας δέν ἔχει ἀποκλίσεις ἀπό τήν ἀλήθεια, ὅπως ἡ παραπάνω. Παρατηρώντας, ὅμως, μέ εἰλικρίνεια τή σχέση ποιμένων καί ποιμαινομένων μέσα στούς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας, διαπιστώνουμε «χάσμα μέγα» ἀναμεταξύ τους. Γι’ αὐτό τό χάσμα δέν φταίει μόνο ὁ «λαὸς οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τόν Νόμον», ὅπως ἔλεγαν οἱ Φαρισαῖοι, ἀμνηστεύοντας τό Ἰουδαϊκό ἱερατεῖο ἀπό κάθε εὐθύνη γιά τό κατάντημα τοῦ λαοῦ. Ὑπεύθυνοι σέ μεγάλο βαθμό εἶναι καί οἱ ποιμένες, μέ τόν τρόπο, πού ἀντιλαμβάνονται τήν ἱερωσύνη τους καί μέ τόν τρόπο ζωῆς τους. Πολλοί Μητροπολίτες θεωροῦν τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα ὄχι σάν ἱερή διακονία γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά σάν ἐξουσία κοσμικοῦ τύπου. Μέ νοοτροπία πλαστής ἀνωτερότητας ἔναντι τῶν ὑφισταμένων τους, ἀλλά καί τοῦ λαοῦ, γίνονται ἀκριβοθώρητοι καί ἀπρόσιτοι. Οἱ κληρικοί τῆς ἐπαρχίας τους ὀφείλουν τυφλή ὑπακοή στό Μητροπολίτη ἐπὶ ποινῇ ἐξοντώσεώς τους, ἐάν τολμήσουν νά σηκώσουν κεφάλι. Τέτοιοι δυνάστες Μητροπολίτες ἀντὶ νά ποι-

μαίνουν «τό ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀναγκαστῶς ἀλλὰ ἐκουσίως κατὰ Θεόν... κατακυριεύουν τῶν κληρῶν» (Α' Πέτρ. ε' 2-3) καί ἐάν κάποιος πιστός ἐκφράσει ἀντίθετη γνώμη, ἀπό τή δική τους, εἶναι ἔτοιμοι, νά ἐξαπολύσουν ἀφορισμούς καί κατάρεις ἀπό ἄμβωνος, ὅπως συνέβη σέ 2 Μητροπόλεις κατὰ τό πρόσφατο παρελθόν. Σέ ὀρισμένες περιπτώσεις ἔχουμε ἀκραῖες καταστάσεις ἀποξενώσεως τέτοιων ποιμένων ἀπό τό ποίμνιό τους, τόσο ἀκραῖες, πού οὔτε ὁ θάνατος δέν εἶναι σέ θέση νά γεφυρώσει. Ἄλλοι πάλι κληρικοί ἀντιλαμβάνονται τή σχέση τους μέ τό λαό τοῦ Θεοῦ ὄχι σάν σχέση πατρός πρός πνευματικά παιδιά, ἀλλά δημοσιοῦπαλληλικά καί γραφειοκρατικά. Θεωροῦν, ὅτι τά καθήκοντά τους ἐξαντλοῦνται μέ τήν τέλεση κάποιων τελετουργιῶν καί τήν παροχή κάποιων ἐξυπηρετήσεων γραφειοκρατικοῦ τύπου (ἐκδόση ἀδειῶν, πιστοποιητικῶν, βεβαιώσεων...). Δέ διανοοῦνται, ὅτι ὁ λαός θέλει πλησίασμα οὐσιαστικό, ἐνδιαφέρον πατρικό γιά τά προβλήματά του, τροφή πνευματική, παρηγοριά στόν πόνο του, καθοδήγηση.

Ἀλλά, τό βαθύτερο χάσμα μεταξύ ποιμένων καί ποιμαινομένων δημιουργεῖ ἡ κακή καί σκανδαλώδης ζωή τῶν πρώτων. Μέ φρίκη καί ἀποστροφή ἄκουσε ὁ λαός πρὶν ἐνάμισυ χρόνο ἀπό τά ΜΜΕ τίς διαστροφικές ἐπιδόσεις καί τό θησαυρισμό ὄχι λίγων ποιμένων του. Καί μέ μεγαλύτερη ἀποστροφή εἶδε ὁ λαός τό σύνολο

τῶν Μητροπολιτῶν του, μέ πρῶτο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, παρά τίς μεγαλοστομίες γιά «αὐτοκάθαρση», νά σιωπᾷ καί νά κουκουλώνει τίς διαστροφές καί τίς καταχρήσεις. Πόση ἀντοχή πρέπει νά ἔχει ἡ ὑπομονή τῶν πιστῶν, γιά νά καταπίνει τέτοια προκλητική ἀνοχή στήν ἀμαρτία καί τέτοια βλάσφημη καταπάτηση τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Ἱ. Κανόνων!

Ἀσφαλῶς καί πρέπει νά καμαρώνουμε γιά τήν Ὁρθοδοξία μας. Ἀλλά, πολύ περισσότερο, πρέπει, ν' ἀγωνιζόμαστε νά φανοῦμε ἀντάξιοί Της. Γιατί ἄς μή ξεχνᾷμε τό τοῦ Κυρίου: «Ἦδη ἡ ἀξίνη πρός τήν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μή ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται» καί «δύναται ὁ Θεός καί ἐκ τῶν λίθων... ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ» (Ματθ. γ' 9-10).

Ἀπλὸς λευίτης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X